

Roze trouwvolk – Column

door Madelon

Soms zijn er van die momenten dat je zo gelukkig bent en dat ook die stomme duizeligheid je daar niet uit kan halen! En dan toch ineens bekruipt je dat ongemakkelijke gevoel...want hoe dan? Trek ik dat allemaal wel? Hoe plannen we het zodat ik niet teveel last heb... Nu hoor ik jullie denken, waar heeft ze het in hemelsnaam over?

Dat enorm gelukkige moment begon toen mijn lieve vriend aan mij vroeg of ik met hem wilde trouwen! Wauw! Ondanks al het gedoe wat mijn duizeligheid met zich mee brengt, wil hij toch nog met MIJ trouwen! Mijn grootste onzekerheid...dat hij weg zou gaan om al dit gedoe (wat ik nog had kunnen begrijpen ook!) word in 1 klap aan de kant gezet door hem.

Nu krijg ik van verschillende kanten de vraag hoe romantisch hij dit heeft aangepakt.....mensen die mijn vriend kennen weten dat hij geen grote romanticus is...dus geen grote romantische toestanden hier hoor! Maar dat hoeft voor mij ook niet. Het feit dat hij ondanks alles nog steeds met mij wil trouwen zegt, naar mijn idee, genoeg over zijn liefde voor mij.

Maar naast dat enorm gelukkige gevoel zit ook een bak met twijfels. Want ga ik zo'n dag wel volhouden? Hoe groot of hoe klein moeten we het houden? Wie gaan we dan wel uitnodigen en wie niet? Stoot je mensen daarmee niet voor het hoofd? Hoe

kunnen we de dag plannen dat ik tussendoor even een uurtje kan rusten bijvoorbeeld. Is dat dan geen saai uurtje voor de gasten? Of vinden ze zo'n uurtje tussendoor ook best prettig? BOEM, daar kwam de onzekerheid ook weer om de hoek kijken.

Ik hoop dat ik tegen die tijd (want het duurt nog wel even voordat het zover is) kan denken; het is ONS feest! Wij doen het op onze manier.

Tot die tijd.....zweef ik op een roze trouwvolk!